

Ministers Udtalelser fra den Gang, og jeg vil sige, det er overordentlig lidt, den højt-ærede Minister har sagt angaaende dette vigtige Spørgsmaal. Han sagde, at han kunde selvfølgelig ikke gaa med dertil. Hvilken Selvfølgelighed det er, der gør, at den ærede Minister ikke kan gaa med dertil, faar man ikke at vide, men har Lov til at tænke sig det til. Jeg antager, at det er den ærede Ministers hele konservative Standpunkt, der bevirker, at han ikke vil gaa med til et saa stort og vigtigt Fremskridt, som dette vilde være, og jeg antager ogsaa, det er den store Kærlighed, den ærede Minister nærer til Kapitalisternes Klasse, der gør, at han søger at slaane Kapitalen, de store Indtægter, de store Formuer og søger at læsse Byrderne over paa Smaafolk. Om det er de virkelige Grunde, ved jeg naturligvis ikke, men da de ikke ere nøjere angivne, har jo Fantasiens der frit Spillerum. — Lige over for den ærede Ordfører skal jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger. Den ærede Ordfører sagde, at han ikke havde glemt den stigende Skala, og hans Parti havde heller ikke glemt den, det var noget, som stod paa Programmet, og der var det godt og sikkert gent. Men det er kun i Rigsdagen, at det ærede Medlem og hans Parti ikke synes at bryde sig ret meget om stigende Skala. Naar de Herrer komme udenfor Rigsdagen, er Stillingen en anden, saa er der ingen, der kan vise en større Kærlighed over for et saa demokratisk Forslag om stigende Skala end netop de Herrer. Den ærede Ordfører vilde retfærdiggøre sig ved at henvise til Lovens § 8, og sige: Her have vi denne stigende Skala. Jeg har dog egentlig aldrig tænkt mig, at det var det, Benstre mente, naar det havde paa sit Program og ude paa sine Møder talte om stigende Skala: denne lille Spire, denne svage Antydning deraf, som findes paa § 8. Saaledes har jeg aldrig opfattet Benstres Stilling over for det store Spørgsmaal, og jeg tror heller ikke, Befolkningen har forstaaet det saaledes. At Benstres Rigsdagsmænd imidlertid forstaa det saaledes, have vi faaet Visshed for ved denne Lejlighed. Det kan naturligvis nok forsvares at sige, at der i denne Paragraf er en stigende Skala, men det er dog underligt at ville gennemføre en stigende Skala, der giver den samme Skattelettelse til alle Skatteydere. Der er ingen Forskel, den fattigste og den rigeste blive behandlede paa samme Maade efter denne stigende Skala. Hvis det virkelig er den ærede Ordførers Mening, at saaledes skal Benstres Program forstaaes, kan jeg ikke se andet, end at

Programmets Ord ere tom Tale. Det er kun en Punt, det er kun en Pimpind, som kan bruges ved visse højtidelige Lejligheder. Saa udtalte den ærede Ordfører, at det kunde ikke nytte at komme frem med saadanne Forslag som mit. Nej, naar man staar paa det Standpunkt, at man kaster Geværet og løber sin Vej, inden Slaget begynder, har man selvfølgelig tabt, og jeg antager, det er det, som den høje Regering godt har vidst vilde ske. Jeg antager, at den har gjort bestemt Modstand mod at faa den stigende Skala ind i dette Lovforslag, og den har vidst, at blot den gjorde Modstand herimod, stod Salens største Parti parat til at løbe sin Vej, og at det, som de Herrer ofte have talt om ude paa Møderne, turde de ikke længere vedgaa. Som en Indvending mod det Forslag, jeg har stillet om en stigende Skala, udtalte den ærede Ordfører, at jeg ikke medtog de smaa Indtægter, og den ærede Ordfører talte saa overordentlig smukt og rørende om den Pris, som Fattigfolk satte paa at faa Lov til at betale Stat. Ligesom Enken, der kommer med sin Skærb, skulde de fattige Mennesker her i Landet være saa overordentlig glade ved, at man satte Grænsen saa lavt ned som muligt, saa at de alle kunde faa Lov til at være med. Det er ganske vist, at den Grænse, jeg har sat er noget højere end den, som Regeringsforslaget og Flertallet har foreslaaet, men det er sket af den simple Grund, at disse Folk jo ere godt nok med i Forvejen. Vi maa huske paa, hvilken talrig Mængde af indirekte Skatter der er, og i den Retning faar selv den fattigste Enke Lov til at give sin Skærb. Naar man ser, at den indirekte Beskatning ikke generer sig for at plyndre en fattig Landarbejder for saadan noget som 36 Kr. om Aaret ved forskellige Toldskatter, synes jeg ikke, der er Grund til netop at huske paa den Mand og trække ham frem ved en Lejlighed som denne, hvor der er Tale om Indførelse af en ny Stat. Han har virkelig rigelig nok at trækkes med i Forvejen. Det er af den Grund, at jeg har sat Grænsen ved 800 Kr., medens de Herrer altsaa vil have den længere ned. Saa udtalte det ærede Medlem, at det var inkonsekvent handlet af mig, naar vort Blad "Social-Demokraten" opfordrede Folk her i Kjøbenhavn til selv at sætte sig i Stat for 1,000 Kr., at jeg i dette Lovforslag ikke vilde have saa mange med til at betale Stat. Dertil vil jeg sige, at det er en stor Misforstaaelse af den ærede Ordfører. Han maa huske paa, at det er ikke fordi vi ønske, at disse Folk skulle have Lov til at betale deres Penge ind i Kommunens